

forpligter mig til paa Forhaand at bøje mig for din Afgørelse.“

„Det er naturligvis meget smigrende for mig. Men jeg tør ikke tage saa stort et Ansvar paa mig. Du maa have mig undskyldt, John!“

„Der er ikke Tale om Ansvar! Begge Skitserne er fuldendt mesterlige i Udtrykket, saa enten du vælger den ene eller den anden af dem, kan for saa vidt være lige meget. Det er netop det, der volder Vanskelighed. Nu maa du ikke sige Nej.“

Jytte mærkede paa Karsten Froms Tavshed, at han var spændt paa hendes Svar. Det fik hende til at tænke paa, at han maaske kunde misforstaa hendes Vægning og tage den som Tegn paa Frygt eller Usikkerhed hos hende. Mens hun trak Handsken op over Armen, lod hun derfor, som om hun endnu en Gang overvejede Sagen.

„Iaften kan jeg i hvert Fald ikke love noget. Det forekommer mig, at jeg er optaget. Men jeg kan jo altid ringe dig op. — Og nu vil jeg gerne hjem, John! Jeg er bange for, at Mor sidder oppe efter mig.“

Udenfor Restaurationen sagde Karsten From et lidt kort Farvel. Endnu før Jytte og hendes Fætter var kommen tilsæde i den ventende Droske, havde han forladt dem.

Jægermesteren vilde ikke lade Jytte tage alene hjem. Han boede selv ved Langebro, hvor han foreløbig havde indrettet sig i en møbleret Lejlighed. Storeholts kostbare Indbo, der allerede længe havde været pantsat til en københavnsk Antikvitethandler, havde Svigerfaderen